

DEN FASTLAGTE KURS

FOR KIRKEN I UDDANNELSE

Præsident J. Reuben Clark jun.

DEN FASTLAGTE

KURS

FOR KIRKEN I UDDANNELSE

Præsident J. Reuben Clark jun.

*Tale til
seminar- og institutledere
ved
Brigham Young Universitetets
sommerskole
i Aspen Grove, Utah, den 8. august 1938*

Udarbejdet af
Kirkens Uddannelsessystem
Udgivet af
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
Salt Lake City, Utah

Revideret udgave

© 1992, 1994 Intellectual Reserve, Inc.

Alle rettigheder forbeholdes

Ajourført 2004

Printed in Germany

Engelsk original godkendt: 8/04

Godkendt til oversættelse: 8/04

Oversættelse af *The Chartered Course of the Church in Education*

Danish

Kære kollegaer

Der er kun få ting, som er værd at læse to gange - der findes sjældent noget, der af så høj kvalitet, at det bliver læst igen og igen, og som fortsat inspirerer både en anden og tredje generation. Præsident J. Reuben Clarks tale "Den fastlagte kurs for Kirken i uddannelse" tilhører denne sidstnævnte gruppe og udgives atter, for at dens grundlæggende principper fortsat kan inspirere og motivere lærerne i Kirkens Uddannelsessystem.

Præsident Clarks sammenfatning af de ansvar, som lærerne har over for Kirken og dens mission samt over for elevernes åndelige behov, er både relevant, altomfattende og inspirerende.

Må dette genoptryk minde os om, at selv om det kræver ekstraordinær moralsk og åndeligt mod at anvende denne tales principper, så er de støve, som præsident Clark har ledet, forblevet både solide og faste. Det er måske tid til, at alle, som underviser, tjekker deres kurs og ser, hvor de står, og hvorvidt de umiddelbart indlysende principper og mål, som er skitseret i "Den fastlagte kurs", fuldt ud opfyldes (eller bruges).

De bedste hilsener
Administratorens kontor

Som skoledreng var jeg betaget af den store debat mellem de store mænd, Webster og Hayne. Deres tales skønhed, Websters enestående og ophøjede patriotiske udtryk, forudsigelsen af den kommende borgerkrig for frihedens sejr over slaveriet rørte mig alt sammen i mit inderste. Debatten begyndte med Foot-resolutionen om offentlige landområder. Den udviklede sig til overvejelser over de store grundlæggende problemer i forfatningsret. Jeg skal aldrig glemme de første linjer i Websters svar, hvormed han bragte denne debat, som var drevet langt bort fra sin kurs, tilbage til sit udgangspunkt. Dette svar lød således:

Hr. præsident: Når sømanden i mange dage er blevet kastet omkring i uvejret på et ukendt hav, benytter han sig selvsagt af den første pause i stormen, det første glimt af solen, til at tage bestik af sin kurs og forvise sig om, hvor langt elementerne har drevet ham bort fra hans rigtige kurs. Lad os efterligne denne visdom, og før vi kommer længere ud på denne debats bølger, vende tilbage til det punkt, hvorfra vi begyndte, så vi i det mindste vil være i stand til at skønne, hvor vi står nu. Jeg beder om at få læst resolutionen.

Jeg skynder mig at udtrykke håbet om, at I ikke tror, at jeg mener, at dette svarer til en Webster-Hayne-debat, eller at jeg tror, jeg er en Daniel Webster. Hvis I mener det - enten det ene eller det andet eller begge dele - begår I en alvorlig fejltagelse. Jeg indrømmer, at jeg er gammel, men jeg er ikke så gammel. Men Webster synes at benytte sig af en så fornuftig procedure ved lejligheden, hvor man efter at have bevæget sig omkring på det oprørte hav eller i en uvejsom ørken, gør sig anstrengelser for at komme tilbage til udgangspunktet, at jeg mente, I vil undskylde mig, hvis jeg benytter samme procedure til at gentage nogle af de mere iøjnefaldende og grundlæggende principper for vores Kirkes skoleundervisning.

Her er disse grundprincipper sådan, som jeg forstår dem:

Kirken er Guds organiserede præstedømme. Præstedømmet kan eksistere uden Kirken, men Kirken kan ikke eksistere uden præstedømmet. Kirkens mission er først og fremmest at undervise, opmuntre, hjælpe og beskytte det enkelte medlem i dets stræben efter at leve det fuldkomne liv, både timeligt og åndeligt, som det findes beskrevet af Mesteren i evangelierne: »Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen!« (Matt 5:48). Kirken skal for det andet bevare, undervise, opmuntre og beskytte dens medlemmer både timeligt og åndeligt som gruppe til at efterleve evangeliet. Kirken skal for det tredje med kamplyst forkynde sandheden, idet den kalder alle mennesker til omvendelse og beder dem leve i lydighed mod evangeliet, for hvert knæ må bøje sig og hver tunge bekende (se Mosiah 27:31).

I alt dette er der for Kirken og for hvert eneste medlem to hovedpunkter, som man ikke må overse, glemme, overskygge eller tilsidesætte:

For det første, at Jesus Kristus er Guds Søn, Faderens Enbårne i kødet, verdens skaber, Guds lam, ofret for verdens synder, Forsoneren for Adams overtrædelser; at han blev korsfæstet, at hans ånd forlod legemet, at han døde, at han blev lagt i graven, at hans ånd på tredjedagen blev genforenet med hans legeme, som atter blev en levende person; at han blev oprejst fra graven som en opstanden person, en fuldkommen person, opstandelsens førstegrøde; at han senere steg op til Faderen; og at hvert eneste menneske, som er blevet født ind i verden siden begyndelsen, i kraft af hans død og ved og gennem hans opstandelse bogstaveligt og på samme måde vil opstå. Denne lære er lige så gammel som verden. Job sagde:

Når min hud er skrællet af, når mit kød er tæret bort, skal jeg skue Gud; ham skal jeg skue, ham og ingen anden skal mine øjne se (Job 19:26-27).

Det opstandne legeme er et legeme af kød, ben og ånd, og Job udtaler her en stor og evigtvarende sandhed. Disse positive kendsgerninger og alle andre kendsgerninger, som nødvendigvis følger heraf, skal vi som medlemmer Kirken tro på i al ærlighed og med fuld overbevisning.

Den anden af disse to ting, som vi alle skal nære fuld tro på, er, at Faderen og Sønnen virkelig og i sandhed viste sig for profeten Joseph Smith i en åbenbaring i lunden; at andre himmelske åbenbaringer fulgte til Joseph og til andre; at evangeliet og det hellige præstedømme efter Guds Søns orden i sandhed og virkelighed blev gengivet til jorden, hvorfra det var gået tabt ved frafaldet fra den oprindelige kirke. At Herren atter organiserede sin kirke gennem Joseph Smiths virke. At Mormons Bog er, hvad den hævder at være; at der kom talrige åbenbaringer som vejledning, opbyggelse, organisering og opmuntring både for Kirken og dens medlemmer, at profetens efterfølgere, som på lignende måde er kaldet af Gud, har modtaget åbenbaringer, efterhånden som Kirkens behov har krævet det, og at de vil fortsætte med at modtage åbenbaringer, efterhånden som Kirken og dens medlemmer efterlever den sandhed, de allerede har, og har behov for yderligere åbenbaringer. At dette i sandhed er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og at dens grundlæggende troslære er de love og principper, som er angivet i Trosartiklerne. Hver eneste af disse kendsgerninger sammen med alt, som nødvendigvis er en følge heraf eller udspringer herfra, skal stå uforandret, uændret, ubegrænset, uden forenkling, undskyldninger eller tilsidesættelser. De må ikke bortforklares eller undertrykkes. Uden disse to vidunderlige trossætninger ville Kirken ophøre med at være Kirken.

Et menneske, som ikke accepterer disse lærdommes fylde vedrørende Jesus fra Nazaret eller evangeliets og vedrørende det hellige præstedømmes gengivelse, er ikke en sidste dages hellig. De hundredtusinder af trofaste, gudfrygtige mænd og kvinder, som udgør Kirkens store medlemsskare, tror helt og fuldt på dette, og de støtter Kirken og dens organisation på grund af denne tro.

Jeg har fremhævet disse ting, fordi de er længde- og breddegraden for Kirken, både i denne verden og i evigheden. Når vi kender vores nøjagtige position, kan vi ændre kursen, hvis det er nødvendigt. Vi kan udstikke vores rigtige kurs på ny. Og her er det klogt at mindes, hvad Paulus sagde:

Men om så vi selv eller en engel fra himlen forkyndte jer et andet evangelium end det, vi har forkyndt jer, forbandet være han (Gal 1:8).

For at vende tilbage til Webster-Hayne fortilfældet, så er jeg nu færdig med at læse den originale resolution.

Som jeg allerede har sagt, vil jeg sige noget om Kirkens unges religiøse uddannelse. Jeg skal sammenfatte, hvad jeg har at sige under to hovedoverskrifter - eleven og læreren. Jeg vil tale meget ligefremt, for vi er kommet ud over det punkt, hvor det er klogt at tale med flertydige ord og tilslørede sætninger. Vi må sige lige ud, hvad vi mener, for vore unges fremtid, både her på jorden og i livet herefter, og også hele Kirkens velfærd står på spil.

Kirkens unge, jeres elever, er for langt størstedelens vedkommende sunde i tanke og ånd. Problemet er først og fremmest at bevare dem sunde, ikke at omvende dem.

Kirkens unge hungrer efter det, som hører Ånden til. De er ivrige efter at lære evangeliet at kende, og de ønsker det direkte og ufortyndet. De ønsker at kende til de grundlæggende principper, som jeg lige har fremhævet. De ønsker at få et vidnesbyrd om sandheden heraf. De er ikke tvivlere, men undersøgere, de søger efter sandheden. Der må ikke sås tvivl i deres sind. Stor bliver byrden og forbandelsen for den lærer, som sår tvivl i en tillidsfuld sjæl.

Disse elever higer efter den tro, som deres far og mor har. De ønsker den i al dens enkelhed og renhed. Der er i sandhed kun få, som ikke har set bekræftelsen på dens guddommelige kraft. De ønsker ikke bare selv at drage fordel af denne tro, men de ønsker selv at kunne kalde den frem og bruge den.

De ønsker at tro på evangeliets ordinancer. De ønsker at forstå dem, så godt det er muligt.

De er forberedte på at forstå sandheden, som er lige så gammel som evangeliet, og som blev udtrykt således af Paulus (en mester i logik og metafysik, som ingen nutidige kritikere, der fordømmer al religion, kan stå mål med):

For hvem ved, hvad der bor i mennesket, undtagen menneskets egen ånd? Således ved heller ingen anden end Guds ånd, hvad der bor i Gud. Vi har ikke fået verdens ånd, men Ånden fra Gud for at vi skal vide, hvad Gud i sin nåde har givet os (1 Kor 2:11-12).

De kødelige vil det kødelige, og de åndelige vil det åndelige (Rom 8:5).

Hvad jeg mener er: I skal leve i Ånden og ikke følge kødets lyst. For kødets lyst står Ånden imod, og Ånden står kødet imod. De to ligger i strid med hinanden, så I ikke kan gøre, hvad I vil.

Men drives I af Ånden, er I ikke under loven (Gal 5:16-18).

Vore unge forstår også dette princip, som er forkyndt i nutidig åbenbaring:

I kan ikke nu med jeres naturlige øjne se Guds hensigt med hensyn til det, som skal komme herefter og den herlighed, der skal følge efter megen trængsel (L&P 58:3).

Og gennem Åndens kraft åbnedes vore øjne, og vor forstand oplystes, så vi kunne se og forstå det, som hører Gud til ...

Og medens vi overvejede dette, rørte Herren ved vor forstands øjne, og de åbnedes, og Herrens herlighed skinnede om os.

Og vi så Sønnens herlighed, ved Faderens højre hånd, og modtog af hans fylde.

Og vi så de hellige engle og dem, som er helliggjort for hans trone, tilbedende Gud og Lammet, og dette gør de fra evighed til evighed.

Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne,

at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud ...

Og medens vi endnu var henrykkede i Ånden, befalede Herren os at nedskrive synet (L&P 76:12, 19-24, 28).

Disse elever er også rede til at forstå, hvad Moses mente, da han erklærede:

Men nu har mine egne øjne skuet Gud, ikke mine naturlige, men mine åndelige øjne, thi mine naturlige øjne kunne ikke have set, thi jeg ville være blevet fortæret og død i hans nærværelse, men hans herlighed hvilede på mig, og jeg skuede hans åsyn, thi jeg blev forklaret for ham (Moses 1:11).

Disse elever er rede til at tro og forstå, at alle disse trosanliggender ikke kan forklares eller forstås ved nogen menneskelig fornuftsproces og sandsynligvis ikke kan forklares eller forstås ved noget eksperiment, som er kendt af den fysiske videnskab.

Disse elever er for at sige det kort rede til at forstå og tro, at der findes en kødelig verden og en åndelig verden, at det, som tilhører den kødelige verden, ikke kan forklares med det, som tilhører den åndelige

verden, og at det, som tilhører den åndelige verden, ikke kan forstås eller fattes med det, som tilhører den kødelige verden, og at man ikke kan bortrationalisere det, som hører Ånden til. For det første, fordi det, som hører Ånden til, ikke er tilstrækkeligt kendt eller forstået, og for det andet, fordi vores begrænsede sind og fornuft ikke kan forstå eller forklare uendelig visdom og endelig sandhed.

Disse elever ved allerede, at de må være "ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle", og at de må trænge "efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller prisværdigt" (13. trosartikel). De er blevet undervist i alt dette lige fra fødslen. De bør opmuntres på alle passende måder til at gøre det, som de ved er sandt, men de behøver ikke at et års instruktionskursus for at få dem til at tro på og vide dette.

Disse elever fornemmer fuldt ud tomheden i de lærdomme, som vil gøre evangeliets plan til blot et etisk system. De ved, at Kristi lærdomme i højeste grad er etiske, men de ved også, at de er mere end det. De ser, at etik hovedsagelig har med dette liv at gøre, og at hvis man gør evangeliet til blot etik, indrømmer man mangel på tro, ja endog tvivl på livet herefter. De ved, at evangeliets lærdomme ikke blot vedrører dette liv, men også livet herefter med frelse og oplyselse som det endelige mål.

Disse elever hungre og tørster, som deres forfædre gjorde før dem, efter et vidnesbyrd om det, som hører Ånden og livet herefter til, og da de ved, at man ikke kan bortrationalisere evigheden, søger de den tro og den viden, som følger af tro. De fornemmer ved den Ånd, som de besidder, at det vidnesbyrd, som de søger, bliver affødt og næret af andres vidnesbyrd. De fornemmer, at for at opnå det vidnesbyrd, som de søger, er et levende, brændende og ærligt vidnesbyrd hos et retskaffent, gudfrygtigt menneske om, at Jesus er Kristus, og at Joseph var Guds profet, mere værd end 1000 bøger og foredrag, der har til hensigt at forringe evangeliet til etik, eller som søger at bortrationalisere uendeligheden.

For 2000 år siden sagde Mesteren:

Eller hvem af jer vil give sin søn en sten, når han beder om et brød, eller give ham en slange, når han beder om en fisk? (Matt 7:9-10).

Disse elever, som er født i pagten, kan forstå, at alder, modenhed og intellektuel træning ikke på nogen som helst måde eller i nogen som helst grad er nødvendig for at opnå fællesskab med Herren og hans Ånd. De kender beretningen om den unge Samuel i templet, om Jesus, der 12 år gammel forbløffede de lærde i templet, om Joseph, der 14 år gammel så Gud Faderen og Sønnen i et af de mest strålende syn, som noget mennesket nogensinde har modtaget. De var ikke som korintherne, om hvem Paulus sagde:

Jeg gav jer mælk, ikke fast føde, for den kunne I endnu ikke tåle, og det kan I heller ikke nu (1 Kor 3:2).

De er snarere som Paulus selv, da han fortalte dette til de samme korinthere:

Da jeg var barn, talte jeg som et barn, forstod jeg som et barn, tænkte som et barn. Men da jeg blev voksen, aflagde jeg det barnlige (1 Kor 13:11).

Disse elever er, når I modtager dem, i gang med at arbejde åndeligt hen mod en modenhed, som de vil nå meget tidligt, hvis I vil give dem den rigtige føde. De kommer til jer med en åndelig viden og erfaring, som verden ikke kender.

Nok om jeres elever, og hvad de er, hvad de forventer, og hvad de er i stand til. Jeg fortæller jer noget, som nogle af jer lærere har fortalt mig, og som mange af jeres unge har fortalt mig.

Tillad mig at sige nogle få ord til jer lærere. For det første findes der ingen årsag eller begrundelse for vores Kirkes religiøse undervisningsfaciliteter og institutioner, medmindre de unge undervises og oplæres i evangeliets principper, der omfatter disse to store elementer, nemlig at Jesus er Kristus, og at Joseph var Guds profet. At lære eleverne etik er ikke tilstrækkelig årsag til at gennemføre seminar og institut. Det gode offentlige skolesystem underviser i etiske principper. Seminar- og institutelever bør selvfølgelig undervises i de almindelige forskrifter for god og retskaffen levevis, eftersom det er en del, en meget væsentlig del, af evangeliet. Men der findes store principper, som er omfattet af det evige liv, præstedømmet, opstandelsen og mange andre lignende ting, som går langt udover disse forskrifter for god opførsel. Det er store og grundlæggende principper, som de unge også må undervises i. Det er det første, som de unge ønsker at vide noget om.

Det første krav til en lærer, som skal undervise i disse principper, er et personligt vidnesbyrd om deres sandhed. Der findes ingen lærdom eller studium og eller nogen akademiske grader, som kan erstatte et vidnesbyrd, hvilket er en *ufravigelig betingelse* for en lærer i vores kirkes uddannelsessystem. En lærer, som ikke har et virkeligt vidnesbyrd om evangeliet, således som det er åbenbart til og tros på af de sidste dages hellige, et vidnesbyrd om Jesus som Sønnen og som Messias og om Joseph Smiths guddommelige mission - og herunder virkeligheden af den første åbenbaring - har ikke plads i Kirkens Uddannelsessystem. Hvis der findes en sådan lærer, og det håber og beder jeg til, at der ikke gør, bør han med det samme trække sig tilbage. Hvis kommissæren for Kirkens Uddannelsessystem kender til en sådan lærer, og han ikke trækker sig tilbage, så bør kommissæren bede om hans opsigelse. Det Første Præsidentskab forventer, at denne beskæring finder sted.

Det betyder ikke, at vi bør kaste sådanne lærere ud af Kirken - slet ikke. Vi bør arbejde med dem i kærlighed, tålmodighed og

barmhjertighed og prøve at hjælpe dem med at vinde den kundskab, som gudfrygtige mænd og kvinder er berettiget til. Men det betyder, at Kirkens Uddannelsessystem ikke kan besættes med uovendte lærere uden et vidnesbyrd.

Men som lærer er det ikke nok blot at besidde et vidnesbyrd. I må, udover dette, have et af de mest sjældne og værdifulde menneskelige karaktertræk - moralsk mod. Uden moralsk mod til at bære dit vidnesbyrd, vil det kun nå frem til dine elever efter en sådan udvanding, at det vil være vanskeligt, hvis ikke umuligt for dem at erkende det. Og den åndelige og psykologiske virkning af et svagt og vaklende vidnesbyrd vil snarere gøre mere skade end gavn.

Den succesrige seminar- eller institutlærer må også besidde et andet sjældent og værdifuldt karaktertræk, som er tvillingbror til moralsk mod, og som ofte forveksles hermed. Jeg mener intellektuelt mod - modet til at bekræfte principper, lærdomme og tro, som ikke altid kan betragtes som værende i harmoni med den viden, videnskabelig eller anden, som læreren eller hans kollegaer i undervisningssektoren tror, de besidder.

Der findes mænd med påstået tro i ansvarsfulde stillinger, som har ment, at de ved at bekræfte deres fulde tro, ville blive latterliggjort af deres ikke-troende kollegaer, og som derfor har ment, at de enten bør ændre eller bortforklare deres tro, på ødelæggende vis udvande den eller endog lade som om, de forkaster den. Sådanne mennesker er hyklere over for både kollegaer og trosfæller.

Det menneske, som besidder sandheden og ved det, og som finder det nødvendigt at fornægte sandheden eller gå på kompromis med fejl for at kunne leve med eller blandt ikke-troende uden at skulle underkastes deres ugunst eller hån, således som de tror, det vil ske, er genstand for medlidenhed (ikke foragt, sådan som nogle mener). Et sådant menneskes situation er i sandhed tragisk, for kendsgerningen er, at enhver form for sådan afvigelse og tilsløring til sidst bringer netop de straffe med sig, som den viljesvage søgte at undgå. For der er intet i denne verden, der værdsættes og beundres mere end det menneske, der har en retfærdig overbevisning, og i enhver situation og under alle forhold vedkender sig den. Og der er intet, som verden vender sig mere imod i foragt end det menneske, som med en retfærdig overbevisning, enten smutter uden om, opgiver eller fornægter den. Enhver sidste dages hellig psykolog, kemiker, fysiker, geolog, arkæolog eller enhver anden form for videnskabsmand, der bortforklarer, misfortolker, undgår, undviger eller værst af alt, afviser eller fornægter de store grundlæggende lærdomme i Kirken, som han eller hun foregiver at tro på, mister sin selvrespekt, bringer sine venner sorg, bringer skam over og

knuser sin forældres hjerte, tilsmudser Kirken og dens medlemmer og sætter respekt og agtelse over styr fra dem, som han eller hun ved sin handlemåde har søgt at vinde som venner og hjælpere.

Jeg beder bønsumt om, at der ikke findes sådanne mennesker blandt lærerne i Kirkens Uddannelsessystem, men hvis der gøer, uanset om de er højt placeret eller ej, så må de samme vej som læreren uden vidnesbyrd. Forstillelse, påskud, undvigelse og hykleri har ikke og kan ikke have plads i Kirkens Uddannelsessystem eller være del af karakteropbyggelsen og den åndelige vækst hos vore unge.

Noget andet, som vi må være på vagt over for i Kirkens institutioner er dette: Det må ikke være muligt for noget menneske at besidde en stilling, der fordrer åndelig tillid, hvis den pågældende ikke selv er omvendt, og hvis han/hun i virkeligheden er ikke-troende og søger at dreje vore unge og vore gamle bort fra deres tro, uddannelse og aktiviteter eller væk fra de veje, som de bør følge, og ind på andre veje inden for uddannelse, tro eller aktiviteter, ved at den ikke-troende leder dem derhen, hvor han selv vil gå hen, og som fører os til steder, hvor evangeliet ikke vil føre os hen. At det virker som en samvittighedsbalsam for den ikke-troende har ingen betydning. Det er den groveste form for tillidsbrud, og der er desværre grund til at antage, at noget sådant er sket.

Jeg vil gerne nævne noget andet, som er forekommet på andre områder, som en advarsel mod at det samme kommer til at ske i Kirkens Uddannelsessystem. Ved mere end én lejlighed er vores medlemmer gået andre stedet hen for at få særlig undervisning på specielle områder. De har modtaget undervisning, der angiveligt var det sidste nye og har det mest moderne synspunkt, det allerse-neste nyt, og så har de bragt det med sig og forkyndt det for os uden at tænke over, om vi har brug for det eller ej. Jeg skal undlade at nævne velkendte situationer, og vil jeg tro, let genkendelige tilfælde. Jeg ønsker ikke at såre.

Men før eksperter forsøger sig med de nyeste ideer inden for enhver tankegang, uddannelse, aktivitet eller hvad som helst, bør de standse op og overveje følgende: At ligegyldigt hvor tilbagestående, de synes, vi er, og hvor tilbagestående vi virkelig er på nogle områder, så er vi langt foran på mange andre områder, og derfor kan disse nye metoder være gamle, hvis ikke forældede og udslidte hos os.

I alt, hvad der har med samfundsliv og aktivitet i almindelighed at gøre, pæne gruppesammenkomster, underholdning, velforberedte og omhyggeligt ledede nadvermøder og aktiviteter, positiv, ren og trosfremmende åndelighed, praktisk hverdagsreligion og med et fast ønske om samt stærkt behov for tro på Gud, så er vi langt foran den fremmarcherende menneskehed. Før disse eksperter gøer forsøg

på at indgyde nye ideer i os, bør de venligst overveje, hvorvidt de metoder der bruges til at fremme samfundssind eller opbygge religiøse aktiviteter i grupper, der er i tilbagegang og måske helt døde over for sådanne ting, er anvendelige for os, og om disse eksperters forsøg på at påtvinge os dem, ikke er en temmelig primitiv, ja tilmed grov anakronisme.

Hvis vi fx anvender en plan over for vores åndeligt sindede og religiøst opmærksomme unge, der var udviklet til at undervise unge, som ikke har nogen interesse i det, som hører Ånden til, vil vi ikke alene ikke opfylde vores aktuelle religiøse behov, men snarere ødelægge de bedste kvaliteter, som vore unge netop nu besidder.

Jeg har allerede antydnet, at vore unge åndeligt set ikke er børn. De er godt på vej til den normale åndelighed, som findes i verden. At behandle dem som børn i åndelig henseende, sådan som verden ville behandle den samme aldersgruppe, er derfor på samme måde en anakronisme. Jeg siger endnu engang, at der er meget få unge mennesker, der går gennem døren til seminar eller institut, som ikke har oplevet bønnens effektivitet, eller som ikke har været vidne til troens magt til at helbrede de syge, eller som ikke har være bevidste modtagere af åndelige velsignelser, som verden som helhed i dag er uvidende om. I behøver ikke gå omveje med disse åndeligt erfarne unge mennesker og hviske religion i deres ører. I kan sige det lige ud ansigt til ansigt og tale frit med dem herom. I behøver ikke at skjule religiøse sandheder bag en maske af verdslige ting. I kan fortælle dem disse sandheder helt åbent i deres naturlige form. De unge vil sikkert vise sig at nære lige så lidt frygt for dem, som I selv gør. Der er ingen grund til en gradvis tilnærmelse, "godnat"-historier, til at pylre om dem, formynderisk fremfærd eller andre former for barnlige metoder, der bruges til at nå ud til åndeligt uerfarne og næsten åndelige døde.

I har som lærere en stor mission. Som lærere står I på den højeste top i undervisning. For hvilken undervisning kan måle sig i uvurderlig værdi og vidtrækkende virkning med det, der omhandler mennesket, som det var i gårsdagens evighed, som det er i dagens jordiske liv, og som det vil være i morgendagens evighed. Jeres arbejdsfelt er ikke blot tiden nu, men også evigheden. Den velsignelse, I søger, og som I vil opnå, hvis I gør jeres pligt, er ikke alene jeres egen frelse, men også frelse for dem, som kommer i jeres nærhed. Hvor strålende vil ikke jeres herligheds krone blive med en indfattet ædelsten for hver eneste frelst sjæl.

Men for at få denne velsignelse og blive kronet således, må I, og jeg siger det endnu en gang, undervise i evangeliet. I har ingen

anden funktion, og der er ingen anden grund til jeres tilstedeværelse i Kirkens Uddannelsessystem.

I har selvfølgelig en interesse af ren kulturel og verdslig karakter, men jeg gentager atter for at understrege det, at jeres hovedinteresse og jeres vigtigste og eneste pligt er at belære om Herren Jesu Kristi evangelium, således som det er blevet åbenbaret i de sidste dage. I skal belære om dette evangelium, idet I benytter Kirkens standardværker som jeres kilde og myndighed samt ordene fra dem, som Gud har kaldet til at lede sit folk i disse sidste dage. I må ikke, hvad enten I har en høj eller lav position, lade jeres egen specielle filosofi finde indpas, ligegyldigt hvad dens kilde er, eller hvor tiltalende eller fornuftig den forekommer jer at være. At gøre det ville betyde, at vi ville have lige så mange kirker, som vi har seminarklasser - og det betyder kaos.

I må ikke, hvad enten I har en høj eller lav position, forandre Kirkens lærdomme eller tilpasse dem i forhold til, hvordan de bliver forkyndt i Kirkens standardværker eller af de personer, hvis myndighed det er at forkynde Herrens sind og vilje for Kirken. Herren har sagt, at han er "den samme i går, i dag og til evig tid" (2 Nephi 27:23).

Jeg opfordrer jer til at undgå at falde for den barnlige fejl, der er så almindelig i dag: At tro, at bare fordi mennesket er kommet så langt i forbindelse med at styre naturens kræfter og har vendt dem til sin egen fordel, så er Åndens sandheder også blevet forandret eller forvandlet. Det er yderst vigtigt at huske, at menneskets opnåelse af det, som hører Ånden til, ikke er gået frem i takt med menneskets beherskelse af det materielle. Det modsatte forekommer ofte at være tilfældet. Menneskets evne til at tænke har ikke levet op til dets evne til at regne. Husk altid denne store sandhed i Herrens ypperpræstelige bøn og værdsæt den:

Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus (Joh 17:3).

Det er en absolut sandhed. Og det er alle åndelige sandheder ligeledes. De forandres ikke ved opdagelsen af et nyt element, en ny æterisk bølge eller ved at skære et par sekunder, minutter eller timer af en hastighedsrekord.

I må ikke undervise i verdens filosofier, gamle eller nye, hedenske eller kristne, for det er en opgave for de offentlige skoler. Jeres eneste område er evangeliet, og det er i sin egen sfære uendeligt.

Vi betaler skat for at støtte statslige og kommunale institutioner, hvis funktion og arbejde det er at undervise i kunst, videnskab, litteratur, historie, sprog og andet inden for hele det verdslige fagområde. Disse institutioner skal gøre dette arbejde. Men vi bruger Kirkens tiende til at gennemføre og opretholde Kirkens

Uddannelsessystem, som vises en hellig tillid. Kirkens seminar og institut skal undervise i evangeliet.

Når jeg nu gang på gang har udtrykt denne funktion og opgave og gjort det med så stor vedholdenhed, som jeg har gjort det, må det forstås fuldt ud, at denne funktion kan omfatte brugen af seminar og institut i skoletiden. Men vores kurs er klar. Hvis vi ikke ved brug af seminar- og institutprogrammer i skoletiden kan undervise i evangeliet, Kirkens lærdomme og standardværker, så må vi opgive denne fremgangsmåde og forsøge at udarbejde en alternativ plan for at fortsætte det evangeliske arbejde i disse institutioner. Hvis det ikke er muligt at udarbejde en anden plan, må vi opgive seminar og institut og vende tilbage til Kirkens universiteter og akademier. Vi er i lyset af den udvikling, der sker, ikke helt sikre på, at vi nogen sinde skulle have opgivet at gøre det på denne måde.

Men ét er vi helt afklaret overfor, nemlig at vi ikke vil føle os retfærdiggjorte ved at bevilge en eneste tiendekrone mere til opretholdelsen af seminar og institut, medmindre de kan benyttes til at forkynde evangeliet på den foreskrevne måde. Tiende repræsenterer for meget slid, for meget selvornægtelse, for stort et offer og for megen tro til, at den kan bruges til farveløs instruktion af Kirkens unge i elementær etik. Denne afgørelse og situation er noget, som vi må tage stilling til, når næste års budget skal overvejes. Og når jeg siger dette, taler jeg for Det Første Præsidentskab.

Alt, hvad der er blevet sagt med hensyn til karakteren af religiøs undervisning og de resultater, som i sagens natur må følge, hvis man undlader at forkynde evangeliet på behørig vis, gælder på lige fod for både seminar og institut samt for enhver anden undervisningsinstitution i Kirkens Uddannelsessystem.

Det Første Præsidentskab søger oprigtigt jeres helhjertede hjælp og samarbejde, I mænd og kvinder, som fra jeres arbejde i frontlinien så udmærket kender til størrelsen af de problemer, som vi nu står overfor, og som på så vital og indgående måde påvirker vore unges åndelige sundhed og frelse samt hele Kirkens fremtidige velfærd. Vi har brug for jer. Kirken har brug for jer. Herren har brug for jer. Hold ikke jer selv eller jeres hjælpende hånd tilbage.

Til sidst vil jeg gerne yde en ydmyg, men oprigtig hyldest til lærere. Da jeg har arbejdet mig gennem skolen - grundskole, gymnasium, universitet - har jeg lært noget om det hårde arbejde og den indsats, som det kræver. Men jeg kender også til den udvikling og den tilfredsstillelse, der kommer, når vi når målet. Så her står jeg, fuldt ud klar over, hvordan mange, og måske de fleste af jer, er kommet dertil, hvor I nu befinder jer. Jeg har selv forsøgt et stykke tid og

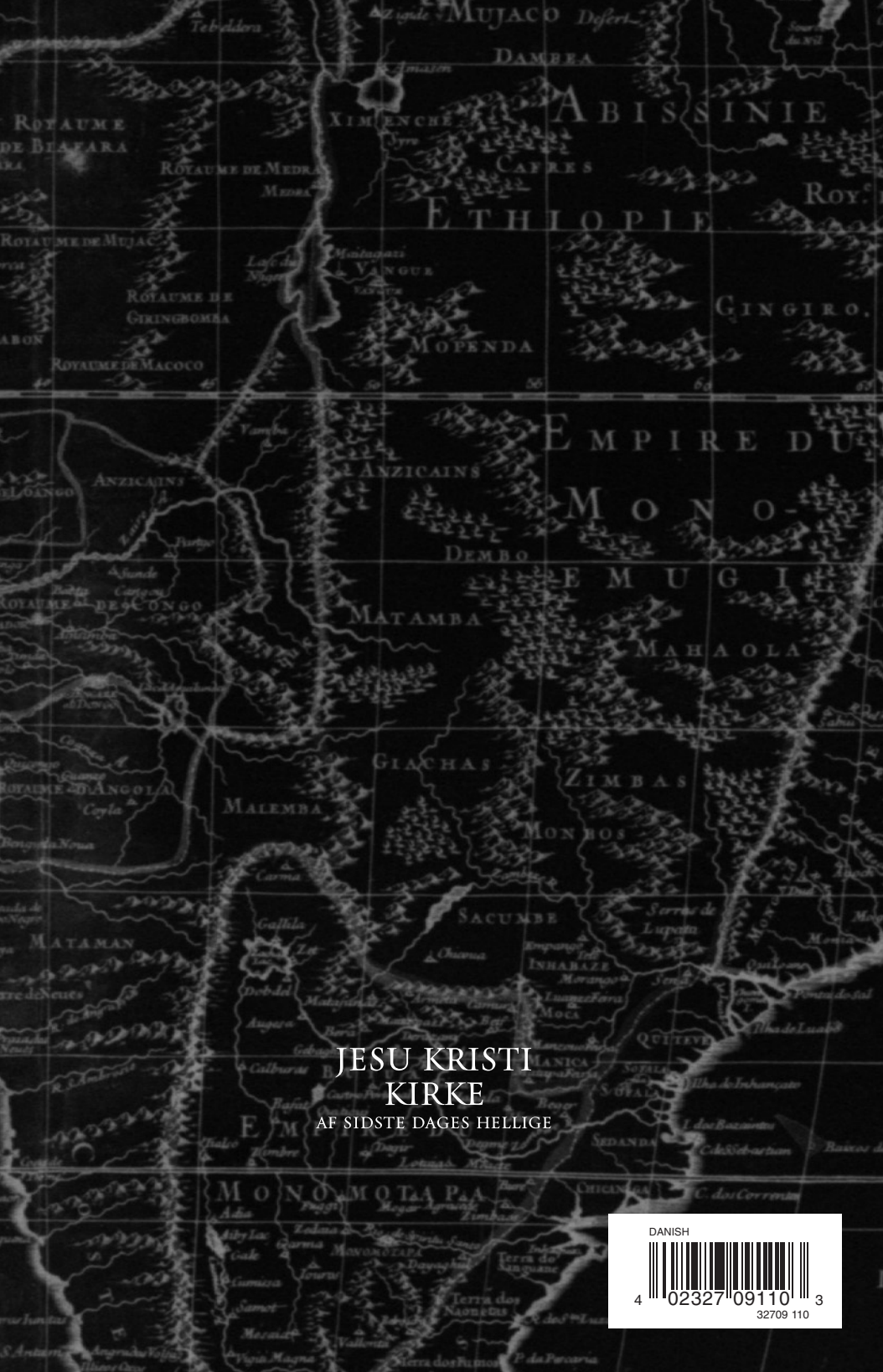
uden meget held at undervise på en skole, så jeg kender også følelserne hos de af os lærere, som ikke er blandt de bedste og må forblive på et lavere plan.

Jeg kender jeres nuværende løn og ved, hvor yderst beskednen den er - alt, for beskeden. Jeg ønsker af hele mit hjerte, at vi kunne gøre den større, men udgifterne til undervisning er allerede så stor i Kirken, at jeg i al ærlighed må sige, at der ikke er nogen øjeblikkelig udsigt til bedring. Vores budget for dette skoleår er 860.000 dollars eller næsten 17% af det, vi forventer, det vil koste at køre hele Kirken, herunder administrationen, stave, ward og grene samt udgifterne til missionerne, alle andre formål samt velfærd og velgørenhed. Ja, jeg ville ønske, at jeg følte mig overbevist om, at vore medlemmers fremgang ville være så rigelig, at de med sikkerhed kunne og ville betale tiende i tilstrækkelig mængde til at holde os kørende, som vi gør nu.

Så jeg hylder jeres flid, loyalitet, ofre og villighed til at tjene sandhedens sag, jeres tro på Gud og på hans værk samt jeres oprigtige ønske om at gøre det, som vores ordinerede leder og profet ønsker, I skal gøre. Og jeg beder jer om ikke at begå den fejl at tilsidesætte jeres leders råd eller at undlade at udføre hans ønske eller at nægte at følge hans ledelse. David fra Det Gamle Testamente, som i hemmelighed alene skar kappefligen af Sauls kåbe, udbrød af sit samvittighedsplagede hjerte:

*Herren bevare mig fra at gøre dette mod min herre, mod Herrens salvede!
Jeg lægger ikke hånd på ham, for han er Herrens salvede (1 Sam 24:7).*

Må Gud altid velsigne jer i jeres retfærdige gøremål. Må han styrke jeres forståelse, øge jeres visdom, oplyse jer gennem erfaring, velsigne jer med tålmodighed, barmhjertighed og blandt jeres mest kostelige gaver begave jer med evnen til at kunne bedømme ånder, så I kan kende retfærdighedens ånd fra dens modsætning, når den kommer til jer. Må han åbne hjertet hos dem, som I underviser, og lade jer vide, at når I træder ind i deres hjerte, står I på hellige steder, som ikke må vanhelliges eller besmittes, hverken gennem falske eller fordrejede lærdomme eller ved syndige misgerninger. Må han berige jeres kundskab med færdighed og evne til at undervise i retskaffenhed. Må jeres tro og vidnesbyrd vokse og må jeres evne til at opmuntre og nære tro og vidnesbyrd hos andre blive større hver dag - alt sammen for at Zions unge kan blive belært, opbygget og opmuntret, så de ikke falder bort, men fortsætter mod evigt liv, at når disse velsignelser bliver deres, at I da også må blive velsignet gennem dem. Og alt dette beder jeg om, i hans navn, som døde, for at vi kan leve, Guds Søn, verdens Frelser, i Jesu Kristi navn. Amen.

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

DANISH

4 02327 09110 3

32709 110